

Podez ele (ne)nápadné zmizení

Vyšlo také v tištné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Stevensová
Podez ele (ne)nápadné zmizení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Robin Stevénsová

FRAGMENT

Pro Nat a Harriet:
Detektivní klub navždy

Copyright © Robin Stevens, 2023

Illustrations © Jan Bielecki, 2023

Translation © Tereza Kupková, 2025

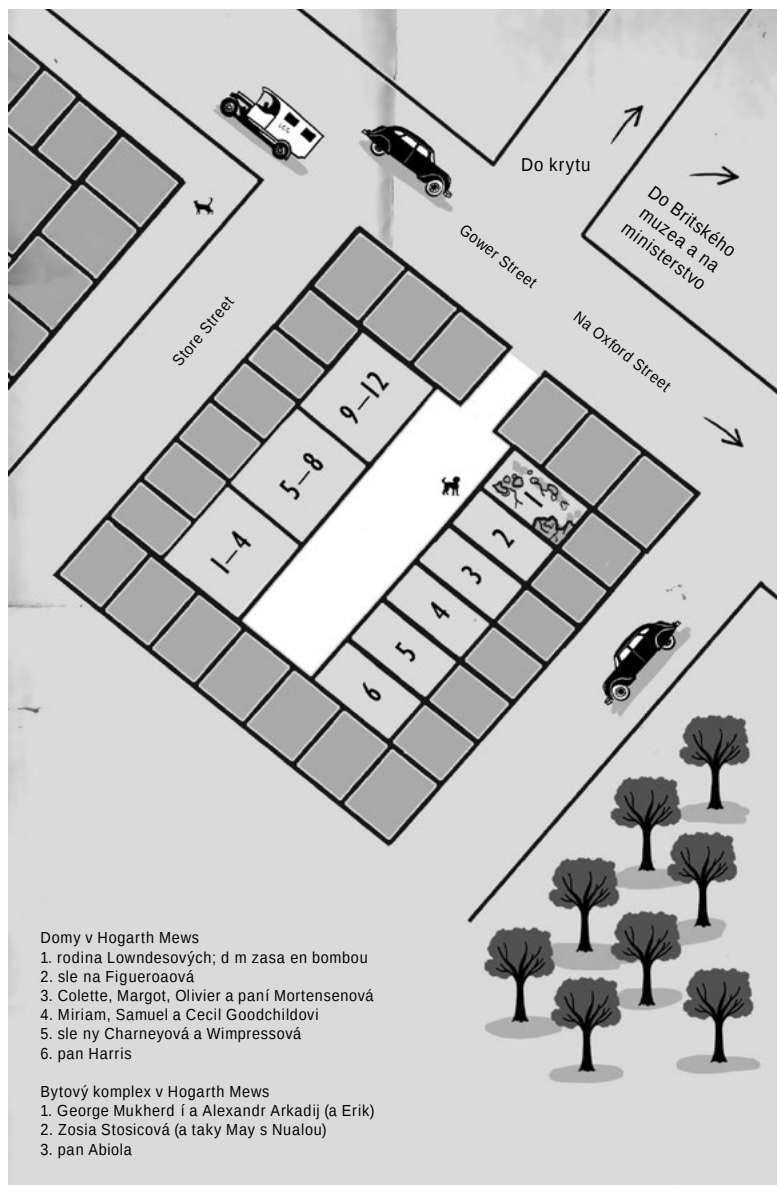
Cover images © Josep Perianes; Anatolir; apatrimonio; Denis Dubrovin;
createvil; Sure Stock; Andrei Stepanov / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7581-5

ISBN e-knihy 978-80-253-7586-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7608-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-7609-6 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

P ÍSN TAJNÉ

Ze zprávy týkající se p ípadu Ministerstva
mimo ádných aktivit

Duben 1941

PRVNÍ ÁST
DALŠÍ DOBRODRU STVÍ ZA ÍM

1

Ze zprávy Fionnualy O'Malleyové, agentky MMA, 23. dubna 1941

Tohle je má zpráva o pohřešované špionce a o vraždě v ulici Hogarth Mews. Do této se v ní o tom, jak jsme s Erikem a May objevili mrtvolu, o spoustě tajemství a taky – no, však uvidíte. Přečte vám nemůžu všechno vyprávět hned na začátku.

Nechce se mi vyprávět, že jsem to tentokrát já, kdo sepisuje tenhle oficiální dokument, který, jakmile bude hotový, Hazel uloží mezi ostatní ministerské záznamy. Tím je rázem daleko dlejší. A o to tajnější. O tomhle případu, a vlastně ani o ministerstvu, se nesmíme nikomu ani slovkem zmínit. Všichni jsme podepsali takové ležstvo, ve kterém jsme se k tomu zavázali. Zeptala jsem se May, jestli mi s touthle zprávou nechce pomáhat (protože minule ji měla na starosti ona), ale prý jí to jednou bohat stačí. Potom jsem se obrátila na Hazel s dotazem, co potřebuji zapsat, a podle ní je v dycky nejlepší začít od začátku a pokračovat s tím, co se událo od posledního případu. Takhle to prý dělá ona.

Je trochu zvláštní znovu se v duchu vrátit k událostem uplynulého roku, ale zkusím to. Od ledna chodím s May

do školy – opravdové školy – jménem Deepdean. Kdy mi tvrdila, že to tam nenávidí, upřímně ano jsem jí moc nevěřila – vždyť jak by někdo mohl nesnášet učení? Ale něco na tom bude, protože ona je s vámi dost na štyru. Vlastně je to trochu legrační. May jednoduše nevydrží chvíli posedět a dodržovat pravidla, kvůli tomu ji v tšina dívek a žádná z učitelů nemají v lásce.

Zpočátku jsem uvažovala nad tím, že bych si školu zotřivila jako ona, ale až jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem to. Na Deepdeanu je zábava, přestože se musíte dost často přetvářovat, abyste sem zapadli. A k téhle přetvářce patří i předitování, že jsem úplně obyčejná školáčka, a nikoli... tajná agentka.

Ale já jí doopravdy jsem, a stejně tak May! Jsme součástí Ministerstva mimořádných aktivit a pomáháme britské vládě vyhrát tuhle válku. Navzdory tomu, že je mi teprve jedenáct a plá May ještě ani to ne. Možno vám to zní neuvěřitelně, ale je to pravda pravdoucí.

Dovolte, abych vám to vysvětlila.

Naše první mise se odehrála vloni v listopadu v domě mé rodiny, na Elysejském panství. Tehdy jsem May ještě pokládala za úhlavního nepřitele. Je zvláštní na to myslet. May s Erikem, dalším z mých kamarádů, k nám přijeli jako evakuovaní uprchlíci a chovali se tak podezřele, že jsem je považovala za špičky špičkového táboru. Ale ti mi nebyli, samo sebou. (Souhlasně ovšem nepracovali ani jako špióni pro naši stranu. Na ministerstvu je odmítli přijmout, jelikož byli moc mladí, a tak začali pátrat na vlastní pěst, aby

dokázali, že na to mají. Tahle část nepatří k Mayiným nejoblíbenějším vzpomínkám.) Zjistili, že někdo na panství spolupracuje s nacisty, a právě se snažil přijít na to, o koho jde, kdy byl neekanzavražděnmjstrýek Sidney.

Je to tak: zavražděn. Stále se ještě celá rozklepu, jen si na to vzpomenu. Měte si o tom všem pést v ministerských záznamech. Hazel, Mayina starší sestra, si ode mě vypůjčila můj deník, který jsem si v té době psala, a doplnila ho zápisky od May. Výslednou zprávu jsem pak viděla na vlastní oči. Je vázaná v červených deskách a vypadá velmi oficiálně.

Abych to zkrátila, pomohla jsem May a Erikovi odhalit nacistického špeha i vraha, a přestože tak skončil život na Elysejském panství, jak jsem ho znávala, stálo to za to. Stejně jsem tomu místu nikdy nepřišla na chuť.

Potom si panství zabrala armáda a moje rodina dostala jako náhradu malý domek ve vesnici. Právě tam bych měla pobývat v době školních prázdnin. Teď tam ale nejsem, proto že nám s May přišel koncem jarního semestru na Deepdean dopis od Hazel.

Ten dopis byl ve skutečnosti adresován jen mně, jelikož May neustále něco ztrácí. Vždy si nedává pozor na své věci, dokonce ani na ty, které má v oblíbenosti, a obvykle je pustí z hlavy v okamžiku, kdy je někde kam odložit. Jakmile však v mojí přehrádce na poštu zahlédla Hazeliným rukopisem vyvedené Pro Fionnualu, přiklonila se k tomu.

„Proč píšeš tobě?“ chtěla vědět. „Je to přece moje sestra.“

Obrátila jsem obálku. Doufala jsem v dopis od mamky, takže mě přepadl trochu divný pocit.

Je to taky pro May, stálo na zadní straně .

Daly jsme se do smíchu, napětí mezi námi rázem zmizelo. Kdyby byla May jako kdokoli jiný, zatvářila by se rozpačitě . Ale proto je to prostě May, řekla jen: „Vidíš?“

Jen co jsem obálku otevřela, všechen smích mi rychle přehlel.

Milá Nuala a May,

co se stalo. Potřebujeme vás v Londýně – krizová situace v rodině . Zavolejte mi na číslo, které jsem vás naučila, a přidejte se k odjezdu.

Hazel

Dostala jsem strach, a kvůli tomu jsem nebyl zřejmě daleko . „Krizová situace v rodině “ byla jen fráze, na které jsme se domluvily, pokud jde o naléhavý případ pro ministerstvo . Řekla nás tajná mise.

May mi sešla nadloktí.

„Je to tady!“ sykla naléhavě . „Potřebují nás! Konečně mě máme odjet!“

„Ale v dy pololetí končí a za pár týdnů ,“ namítla jsem. Nechtělo se mi ze školy odjet dříve . Připadalo mi, že si každým dnem vedu lépe a lépe. Dokonce si mě oblíbily i ty které holky z naší školy.

„No a?“ odsekla May naještě . Jak už jsem říkala, byla napružená celé tohle pololetí. Netuším proč . „Škola je

ztráta asu. Ka dopádn , jestli se nás pokusí zastavit, ute-
u. Ur it se mi to povede i napodruhé.“

„Jen e tentokrát t budou hledat,“ podotkla jsem. „Mají
t na seznamu.“

Myslím, e nikdo jiný na n m není.

„Nualo,“ ekla May. „Pot ebujou nás. A pokud nás mi
nisterstvo pot ebuje –“

Ohlédla jsem se do chodby, kde, jak jsem v d la, plá-
novaly Eloise Barnesová a Mariella Sempleová tajnou hos-
tinu na dnešní noc, a pak jsem up ela zrak zpátky na dopis,
na který jsme s May tak dlouho ekaly. Lámala jsem si
hlavu, co bych m la ud lat – kdy vtom May vyk ikla:
„PANÍ VYCHOVATELKO!“

Školní vychovatelka vystr ila hlavu ze dve í své kance-
lá e. May m propíchla o ima. S vyp tím všech sil jsem
potla ila povzdech.

„Paní vychovatelko, jde o moji tetu,“ spustila jsem,
zma kala lístek, aby si ho nevšimla, a nasadila co nejútrp-
n jší výraz. ádnou tetu nemám, co ale naše vychovatel-
ka neví. „Stalo se n co strašného. Musím jí hned zavolat.“

Vychovatelka se nade mnou ty ila, zatímco jsem vytá e-
la íslo, a May se potloukala kolem a s úzkostí mi dýchala
za krk. Všechno, co d lá, je p íliš hlasité, dokonce i dýchání.

„Haló?“ ozval se na druhém konci enský hlas se sil-
ným anglickým p ízvukem.

„Zdravím,“ odpov d la jsem svým povýšeným fionov-
ským hlasem, tím, který pou ívám ve škole, kdykoli je
n kdo v doslechu. „Teti ko? To jsem já. Moc m to mrzí –

dostala jsem tv j dopis a cítím se hrozn , e si tady u ívám jako královna, zatímco ty st n š.“

„Nualo, zlatí ko! Dostala jsi mou zprávu.“

Královna je moje tajné jméno, chápete, tak e minister-
ská telefonistka, sle na Lessingová, okam it vytušila, kdo
volá.

„Ano, dnes ráno. Tv j stav se prý zhoršil?“ zeptala jsem
se a p inutla se znít starostliv . „Vá n ? To je hrozné.“

„Trpím,“ odpov d la sle na Lessingová. „Nutn vás
pot ebuji v Londýn . Musíte se okam it sbalit – ob dv .“

„Ale ne, to je mi líto! Je to opravdu tak naléhavé?“

„Myslím, e byste mohly stihnout sobotní vlak. Pošlu
vám n jaké peníze. Ceny za jízdenky jsou v dnešní dob
naprostá zlod jina.“

Srdce mi posko ilo. Zlod jka je Mayino tajné jméno –
a sobota je u zítra. Kdy jsme byly naposledy v kontaktu
s ministerstvem, domnívaly jsme se, e se do Londýna vrá
tíme snad n kdy kolem Velikonoc, kv li dalšímu výcviku.
Tohle byla ne ekaná novinka, a nesmírn vzrušující.

„Budeme tam,“ p itakala jsem nadšen .

„Dost u t ch e í – já si s ní promluví,“ ekla vycho
vatelka netrp liv . Vytrhla mi mluvítko z ruky a vyšt kla
do n j: „Haló?“

May mi svými špi atými prsty sev ela loket tak siln ,
a jsem sebou trhla.

„Ano?“ ekla vychovatelka. „Kdo – ach. Ano. Dobrý
den. To je – to je hrozné. Ano, chápu. A... vá n ob ?
Souhlasí s tím i pan Mountfitchet?“

Vrhla na nás s May velice podezřívavý pohled. „Jste si jistá? Ach – no dobrá – u zítra?“

Tak se stalo, e jsme se s May jednoho sobotního odpoledne na poátku jara znovu ocitly v Londýn . Mly jsme pihlí et, jak Deepdean op t porá í školu sv. Chatora v pozemním hokeji, ale namísto toho se znovu zm níme v tajné špionky.

A tím vlastn celý tenhle p íb h za al. Zbytek tvo í moje deníkové zápisky – které jsem si d lala pr b n , ne jsem v bec mohla tušit, jak se to celé vyvine. Tahle deníková Nuala nev d la to, co vím te . Ob as se v n em splete, ob as se nezachová tak úpln správn . A ob as –

– nerada bych vám však zkazila p ekvapení.

Stejn se všechno brzy dozvíte.

> äTMWO] S XSQLPI TñÚTEHY NV
2YEPI 4STMWSZäRÚ XSLS QMR
RIFEZMPS 4WäX S ZVEÛHÎ RIR
NEOS NM ñIÐMX 4ñííÚWX WM 2
PIKVEGI EPIWTSð X] íäWXM O
WM TS^REQIREPE ZîGM OXIVP
EPI TS^HîNM WI YOä^EP] NEOS
3LPIHRÎ XSLSLPI TñÚTEHY NV
RIWLSHP] 2îOH] WI GLSZä NEO
.IR QîNXI RE TEQîXM üI Nä Qä
3RE Yü RE XS XEO] TñMÐPE
r 1E] ;SRKSZä HYF

2

Z deníku Fionnuala O'Malleyové

Sobota 22. března

Tohle píšu pod modravým osvětlením ve vlaku do Londýna, zatímco se skápavě sune vpřed poloviční rychlostí. V Londýně jsem nebyla od konce ložského roku, deníku, takže jsem trochu nervózní.

Když jsme byli v prosinci na ministerstvu, ještě předtím, než nás narychlo odvezli do Fallingfordu, hlavního štábu mimo město, zasáhl Londýn ostrý letecký útok. Té noci jsem měla pocit, jako bych uvízla v nějaké obrovské troubě, celá obloha burácela ohnivými výbuchy, a druhý den odhalil jen popel a prach. Byl to první nálet, který jsem zažila na vlastní kůži, kdy nepořítám ten, jen se udál v listopadu v Coventry. Od té doby mě oba pronásledují v nočních můrách.

Teď vím, že doopravdy bezpečenství není nikde. Musíme ale předstírat opak, protože jinak bychom se nepohnuli ani vstát z postele. Přesto mě však dásí pomyšlení, že se dnes vracíme do centra velkoměsta. Dásí mě i to, že nás čeká další tajný výcvik. V tuhle chvíli se bojím spousty v cí.

Dobré na tom ale je, e s May reagujeme na strach ka - dá po svém. Kdyby se ocitla tvá í v tvá Hitlerovi, myslím, e by ho prost ... kousla. Nic ji nerozhází – nic krom malých, uzav ených prostor, ale nikomu ne íkej, e jsem ti to prozradila. Já si d lám starosti kv li leteckým útok m, jak bude Londýn vypadat, jaké bude po té dob minister- stvo, jestli tam nebudou litovat toho, e nás najali jako agentky, nebo jestli nás nevyhodí; to bych se pak musela vrátit do našeho malého vesnického domku. Ale kdy jsem se se svými obavami sv íla May, jenom m popadla za ruku a ekla: „Bu zticha, nebo se z tebe pozvracím.“

May se ve vlačích d lá špatn , dokonce i v t ch, co se kv li válce pohybují šne ím tempem.

„Nevím, jestli to zvládnú,“ odpov d la jsem. „Po ád m napadají další a další v ci, o kterých ti musím pov d t.“ Je zvláštní být s ní znovu o samot . V Deepdeanu jsme musely p edstírat, e se nijak zvláš nep átelíme, abychom neprozradily naše utajení.

„Fajn, pokud slíbíš, e p estaneš vanit o hloupostech, m eš mluvit dál,“ ekla May. „Tumáš, p e ti mi n co z novin. majzla jsem je té staré paní na nástupišti.“

„MAY!“ zhrozila jsem se.

„U je nepot ebovala,“ ohradila se May skrz za até zuby. „Jestli se mnou nesouhlasíš, vá n t pozvracím. Vyber to nejlepší.“

A tak jsem jí etla o t le, které se našlo ve vybombar- dovaném kostele, o zlod ých, kte í ukradli plátna ze šlech tického sídla, a o nové h e v divadle Rue –

„Divadlo m nezajímá!“ frkla May.

„Ale m jo!“ odsekla jsem. Ty víš, dení ku, e kdy jsem byla malá, m l ta ka divadelní spole nost. Vyr stala jsem b hem cest po celém sv t , s ním, mamkou a ostatními z naší spole nosti. Jen e potom tatínek um el a my-s mam kou jsme odjely do Anglie – a tak jsme skon ily u mých anglických p íbuzných na Elysejském panství, kde jsem se seznámila s May, a kv li tomu te v zím v nacpaném, pomalu se vlekoucím vlaku sm r Londýn a p ed ítám May noviny, zatímco m do spánku tla í pouzdro na plynovou masku jedné z cestujících a pár voják si prozp vuje v uli ce. Co se tím ale sna ím íct, je, e m zajímá divadlo podobn jako May ty její vra dy.

Ne e by m samotnou vra dy nechávaly chladnou. Vloni jsme s May a Erikem jednu vy ešili, tak e jsem tajná agentka a zároveň i detektiv. To je tajemství, dení ku – tak e o tom s nikým nemluv.

Detektivní ást mého já te ale nebudu pot ebovat. Mí íme do Londýna, abychom pomohly se špionskou misí. Tentokrát se s ádnou vra dou nesetkáme.

Na nádra í na nás ekala Mayina starší sestra Hazel.

Hodn se May podobá, ale je klidn jší a p íjemn jší, a není tak vzn tlivá. Je trochu p í t le, má kulatý, p kný obli ej, dlouhé tmavé vlasy sta ené do drdolu a moc hezky se sm je. Stála zav šená do vysokého blon atého mu e, který mi n ím p ipomínal takové ty neposedné psy se zlatou srstí p ipravené rozb hnout se pro hozený klacík.

Na sobě měl námořnickou uniformu a z jedné kapsy mu
vychloupila ohmataná detektivka.

„Jsem Alexandr,“ představil se a potřásl mi rukou s takovým nadšením, a já jsem se zapotácěla. V dycky mě překvapí, když se někdo při prvním setkání chová takhle přátelsky, zatímco já ještě pořád nevím, jak před ním vystupovat. Vzápětí se Alexandr chopil našich tašek, jako by neváhaly ani gram. „Ty musíš být Fionnuala. Malou May už znám.“ Mluvil s přízvukem, který kolísal mezi anglickým a americkým, jako když ladíte rádiové stanice. Vlastně trochu jako já, když si nedávám pozor na jazyk. Ale moje jméno vyslovil správně, Fionnuala. Tím na mě udělal dojem.

„Já nejsem malá!“ vyštěkla May okamžitě. „Už je mi skoro jedenáct! Nechovej se jako idiot, Alexandre!“

Jen se na ni zaklepal a vykročil směrem ven z nádraží.

„Alexandr je můj... kamarád. Má dovolenou,“ vysvětlila mi Hazel a vybídla nás, a my ho následujeme. „Chcete tu být a setkat se s vámi oběma.“

„O čem se s tebou?“ zeptala se May. „Řekla jsem otci, že si vezmeš Gweila?“

Hazel zrovna lyžuje. „May!“ okřikla ji. „Nebu hrubá!“

„Vždy nejsem! Mimochodem, pozdravuje tě Rose.“ pokračovala May. „A ozval se ti otec? Nám neposlal ani jeden dopis, což by bylo to nejmenší, po tom, co NÁS NECHAL V ANGLII UPROSTŘED VÁLKY.“ Lehce zvýšila hlas.

„May!“ Hazelin laskavý výraz se proměnil a vystoupilo ho napětí. „Vždy víš, že má v Hongkongu spoustu

dale ité práce. A navíc, je p ece s Teddym – copak nechceš, aby Teddymu zajistil bezpe í?“

„Chci, aby ho zajistil nám!“

Kdy na sebe vzáp tí spustily s Hazel velice rychlou kantonštinou, podobaly se jedna druhé ješt víc ne d ív. Ob as si p eju, abych m la sourozence. Musí být hezké mít n koho, kdo vás tak dob e zná, p ed kým m ete být sami sebou. Rozhlédla jsem se po nádra í. Bylo plné zvuk a sv tla – panovalo jasné odpoledne a slune ní paprsky sem pronikaly v oslnivých pruzích sklen ými tabulkami (a taky dírami tam, kde sklo chyb lo).

V p íští chvíli jsme vyšli ze stanice a ocitli se ve skute -
ném Londýn .

P ed naší cestou vloni v prosinci jsem navštívila Londýn jen jednou, s tátou a s naší spole ností, kdy jsem byla ješt malá, proto si z n j moc nepamatuju. Jasn , kdy je lov k malý, všechno se zdá v tší, a nechápe, jak do sebe v ci zapadají, proto e jen následuje dosp lé. Letošní jaro se však Londýn prom nil v jakousi rozestav nou divadelní scénu: budovy byly olámané jako ist odst i ený papír, dve e otev ené, jako by ekaly na herce, kte í ne a ne p íjít, tu a tam obraz visící nak ivo na rozpukané a nepou itelné zdi. Všude, kam oko dohlédlo, byli vy erpaní lidé v uniformách s odhodlaným výrazem ve tvá i, a všechno pokrý val prach, tak e nic nep sobilo skute n . Pravdou ale je, e v dnešní dob p sobí trochu neskute n i samotný ívot.

Domnívala jsem se, e budeme bydlet s Hazel a Daisy v jejich byt v Bloomsbury, ale zmýlila jsem se.

„A proč?“ chtěla v dít May.

„Kvůli Mountfitchetovic dceři,“ vysvětlila Hazel strachem. „Jejích byt je hned pod námi a ta malá je... dost hluková.“ Hazel se odmlouvala, ale pak ještě dodala: „A Daisy se u brzy vrátí. Zato Zosia má jeden pokoj navíc, kde se může ubytovat.“

Společně jsme se proplétali šedivými pobouřenými ulicemi a míjeli pitomou dšpěl v uniformách, dítka ící p ed sebou vozíky plné sesbíraných v cí, sanitky vracející se na svá stanovišt í prodejce novin, eny s nákupy v rukou a taky jednoho muže, který krá el o berlích s jednou prázdnou nohavicí sepnutou pod kolenem.

„A kde je vlastně Daisy?“ zeptala jsem se. Kdy lidé, které znáš, mluví o spoust jiných, které jsi zatím nepotkal, může to být dost matoucí. V dycky pak upadnu do rozpak , asi jako kdybych omylem vešla do špatné místnosti. Kdykoli se mi to p íhodí, musím p edstírat, že jsem n kdo úpln ě jiný – ta veselá anglická Fiona, dívka, která umí zapadnout do školy v Deepdeanu. Proto jsem se pokusila polo it svou otázku hlasem s tou nej istší anglickou výslovností jako z rozhlasu. A práv Daisy pat í mezi hrstku lidí, které znám. Pomohla nám s Erikem a May s naším posledním p ípadem; to ona si dokázala poskládat dohromady všechna vodítka, která jsme objevili, a díky tomu dopadnout vraha. May se na ni za to pořád ještě zlobí.

Dala jsem si pozor, abych to ekla p átelským tónem, Hazel však p esto zkl ívila tvá a nervózn sev ela prsty svou kabelku.

„Je na pracovní cest ,“ odpověd la stru n .

Myslím, e jsem pochopila, co tím cht la íct. Pracovní cesta bylo šifrované ozna ení tajné mise. Víš, Daisy je taky špionka, stejn jako Hazel.

„Kam odjela?“ vyhrkla May. „Jde o n co d le itého? Kdy se vrátí? Co –“

„May! Tiše! Víš p ece, e o tom te nem u mluvit. Pozor na pusu.“

Potom nás Hazel popohnala p es m stský park a dál po rušných, zaprášených ulicích kolem mali kých obch dk a k místu, kde jsme m ly bydlet a kde u na nás ekal náš kamarád Erik.

3

O Erikovi jsem toho v tomhle novém deníku zatím moc nenapsala, že? Musím to napravit, jelikož Erik je ohromně inteligentní. Je to etím členem našeho Detektivního klubu navzdory, a zároveň tím nejlaskavějším. Teď bych nepředháním. Je o poznání milejší než May, a rozhodně milejší než já. Ani bych se o to nenechala, snažil bych si ho jednoduše zalíbit. Vždycky tuší, co ostatní v dané chvíli potřebují slyšet, a říká jim to. Je rozumný a vstřícný, díky němu si každého – lidí i zvířat – dokáže získat.

Je podsaditý, s tmavou pletí a krátkými kudrnatými vlasy, a neustále u sebe nosí nějaké zvířátko. Na Elysejském panství to byl jezek Emil, ale teď před tím, než jsme odtamtud museli odjet, ho odnesl zpátky na louku. Nemohl spolu s námi chodit na Deepdean, proto je kluk – co je škoda, proto by se mu tam určitě moc líbilo a my bychom ho tam rádi měli –, tak se navštíví školu jménem Weston. Dostal stipendium, jelikož jeho rodina nemá tolik peněz jako má angličtí příbuzní, a už bych nebyl jako May. Její rodina totiž patří mezi ty, které nevlastní jen jeden

d m, mají jich spoustu, a k tomu ještě losla ebnictvo. Je vá n bohatá. Kdy mi p ed pár m síci prozradila, e má její otec v Hongkongu lo , vid la jsem na ní, e v bec nechápe, jak nezvyklé to je.

S Erikem nás spojuje to, e do Londýna p ijel se svou maminkou, tátou a dvoj etem Lottií z N mecka, podobn jako já p icovala z Ameriky. Ješt v N mecku byli jeho rodi e slavnými muzikanty, jen e jeho tatínek je te ve v zení, jeliko se naše ú ady obávají, e by mohl špehovat pro nacisty – co rozhodn ned lá. Erikova sestra Lottie chodí na Deepdean o ro ník výš ne my a jejich maminka provozuje no ní klub v Londýn . Erik íká, e to n kterým lidem p ípadá divné. Nevím p esn pro . No ní klub je v podstat divadlo, jen si v n m namísto divadelních her m ete poslechnout ívou hudbu. To je další v c, která se mi na Erikovi líbí – e jeho a moji rodi e jsou si dost podobní – nebo alespo byli.

Tak e to je Erik. A jak nám pov d la Hazel, taky ho odvolali ze školy a bude s námi bydlet ve stejné tvrti: v Hogarth Mews.

Mám dojem, e bych ti m la, dení ku, vysv tlit, co to vlastn mews je, pro p ípad, e jsi tohle slovo jako já dosud neslyšel. Tak je to s Angli any po ád: kdykoli promluví, jako by t cht li na n em nacytat. Pokud pochopíš, co mají na mysli, staneš se jedním z nich, ale v opa ném p ípad t mezi sebe nikdy doopravdy nep íjmu.

Kdy se p ede mnou zmínila Hazel o Hogarth Mews poprvé, nešlo mi to do hlavy. Myslela jsem si, e se nejspíš

ujala dalšího toulavého kocoura jménem Hogarth, který se s Erikovou velikou koukou Pfote zabydlel na ministerstvu.

Jen emews nemá s m oukáním v bec nic společného. Je to taková mali ká vedlejší ulička plná roztomilých domků, které dříve sloužily jako garáže nebo stáje pro koně – kdysi dávno za doby královny Viktorie, kdy stáje ještě měly dvůr podlaží.

Ulice Hogarth Mews je zastraněná mezi širokou třídou Oxford Street a budovou Britského muzea. Ilov k musí projít nízkým prchoodem mezi dvůrma vysokými domy, jejichž zdi jsou zernalé londýnským kouem. Kdy se vyonoíš na druhé straně, nachází se terén v Hogarth Mews zni ehonic o poznání ní. Pipadám si jako ve vydládné ulici pro panenky: po obou stranách se tísní tmavé domky s bíle natřenými okenními rámy a nablýskanými černými garážovými vraty.

Takovéhle domky stojí vlastně jen po levé straně. Ty napravo byly přestavěny na byty. Íká se jim Hogarthský bytový komplex, který však podobně jako mnoho dalších v cí v Anglii nevypadá tak, jak by jeho název napovídal. V každém bytě jsou jen dvůlnice, mali ká kuchyňka a o něco málo v tší obývací pokoj. Mys May se dlíme o ložnici v bytě číslo dva v prvním patře, zatímco Erik bydlí hned pod námi v jedni ce – ale o tom až za chvíli.

Opačný východ z Hogarth Mews je zablokovaný, takže jakmile sem jednou vejdeš, musíš se vrátit tou samou cestou, a domky v ulici se zdají vám mali ké, protože ostatní

londýnské budovy se nad nimi tyčí po obou stranách jako mo ské útesy. V Mews je v dycky trochu v tší šero ne mimo ni – a koli nejspíš ne o tolik jako d ív, kdy te z jednoho tamního domu zbyly jen trosky.

Zmínila jsem se, e kdy vstoupíš do uli ky, uvidíš dv ady dom táhnoucí se sm rem od tebe. To ale není tak docela pravda, proto e první v c, kterou spat íš, je-ve sku te nosti prázdný prostor plný sutin po levé stran v míst , kam dopadla bomba. Trochu to vypadá, jako by si tam n kdo od ízl kousek z obrovského podlouhlého dortu. Po obou stranách dosud stojí zbytky zborcených zdí, a dokonce i v omítce vedlejšího domku jsou patrné trhliny. Ani ten nep sobí dojmem, e je kdovíjak bezpečné ho dál obývat.

Nau ila jsem se, e na vybombardované domy se lov k prost neptá – chci íct, e bys nem l vyzvídat, co se stalo s jejich obyvateli. V tšinou toti nechceš slyšet odpov . Kdy jsme ale toho odpoledne poprvé vkro ili do uli ky, Alexandr na n j ukázal a ekl: „K tomu došlo minulý rok, to jsme tu ještě s Georgem nebyli. Je to v pohod – ta rodina byla zrovna pry , ve svém dom na venkov . A odešla i paní, která bydlela hned vedle. Tak e se pro n nemusíte trápit.“

„Pro bych se m la trápit?“ podivila se May, která byla po své hádce s Hazel stále ještě v pon kud bojovné nálád .

Alexandr mi v noval letmý pohled a usmál se.

„D kuju,“ ekla jsem mu.

Erik bude bydlet v Alexandrově pokoji, zatímco ten vedlejší obývá Alexandr v kamarádském jménem George. Zeptala jsem se, kde má v plánu bydlet on, kdy u něj bude Erik. Alexandrovi i Hazel zrudly tváře a Hazel prohlásila: „Ach, Alex si vezme Daisyinu ložnici v našem bytě, dokud bude volná.“

To znělo trochu podezřelě a poznala jsem, že něco zavítala také May. Oví se jí rozzářilý podivným leskem zvedavé mladší sestry, který se v nich objeví, kdykoli se ve škole ocitne poblíž Rose.

„Hazel –“ spustila, jenže v tu chvíli jsme dospěli k této tímu obydlí po levé straně a odněkud se ozvalo psí zavýť. Otočila jsem hlavu a uviděla zvíře poskakovat nahoru a dolů za oknem. Bylo to tlusté, černé psisko s kudrnatými chlupy na hlavě a dlouhými splihlými ušima. V okně se objevilo také malé dřevěnéátko, vyložené sotva čtyřleté, a vyplázlo na mě jazyk. Vtom psa oklídá dospělý hlas a šisí paže odtáhla nadskakující zvíře z dohledu. Potom se odněkud shora ozval dřevěný plác.

„Dívej!“ May protáhla obličej. „My se jich snad nikdy nezbavíme!“

„To je dům Mortensenových,“ vysvětlil Alexandr potichu. „Paní Mortensenová a její snacha Colette sdílejí s dcerami, Margot a Olivierem. Paní M. tu žije už léta. Colette s dcerami sem přijela z Francie minulý rok v létě. Jsou moc hodní, jen ten jejich pes se může zbláznit pokaždé, když projdete kolem. Vedle nich bydlí Goodchildovi. Ti jsou bezva. Pan Goodchild pracuje v Britském muzeu. Jejich

syn Cecil je jen o pár let starší než vy, a pak mají ještě Annu – A hele, ahoj!“

Vzhlédla jsem k němu, abych zjistila, co ho přimlozmnit kurz vyprávění. Už jsem si stála domyslet, že patřím, podle nich jsou všichni hodní nebo bezva, i když to tak třeba není.

Mával na dva lidi, kteří právě vyšli ze dveří bytového domu na protější konci ulice. První z nich byl vysoký opálený muž s uhlazenými tmavými vlasy a páskou přes oko. Podobně jako serant, kterého jsme viděli před chvílí, měl i on jednu nohavici přichycenou těsně pod kolenem. V dnešní době se tak vrací spousta vojáků, ale u žádného z nich to zatím neprobíhalo tak stylově. Mohl by být hlavní hvězdou jakékoli divadelní hry.

Oplatil Alexandrovi zamávání jednou ze svých berlí – parádní pozdrav – a pak kývl hlavou směrem k mně a May. Docela mě uchvátil.

„Němálo, to je náš přítel George,“ řekla Hazel.

„Já vím!“ vyjekla May.

„To je mi jasné, že ty víš! Buďte ticha, May!“

A vedle George stál Erik. Vypadal o něco vyšší, než jsem si ho pamatovala, ale pořád byl menší než já. Jeho kulatý obličej byl zkrivený do úsměvu a zamával nám na pozdrav.

May se k němu, jak jinak, okamžitě rozběhla a vrhla se mu do náruče. Já jsem vykročila o něco zdrženlivěji. Vždycky mám obavy, jestli si na mě lidé vzpomenou i při našem dalším setkání. Obvykle ano. Není snadné najít si nové kamarády, a ještě těžší je udržet si je. Asi jsem si ne

byla tak úplně jistá, jestli už jsme s Erikem opravdoví přátelé.

Vzápětí se však Erik usmál ještě zářivěji, napřáhl ke mně volnou ruku a pak už mi svíral v objetí.

„Chybí tě mi!“ řekl tiše.

„Ach!“ já na to, „ty mně taky!“

„Zase jsme všichni pohromadě,“ vyhrkl Erik šťastně. „Mám takovou radost.“

„Hm!“ řekla May, přestože ho stále ještě pořád objímala kolem ramen. „No, já budu tou nejlepší špiónkou z nás všech – jen počkejte a uvidíte!“

„Tak zaprvé,“ ozval se George, který se nad námi tyčil, „mimo ministerstvo nic takového neříkejte. To je zásadní. Obzvlášť tady – se sousedy na každém kroku. A zadruhé: May, Nualo, pospěšte si a odněste si věci k Zosii. Odpolekne vás ještě nějaká informativní schůzka.“

Zosia, a už to byl kdokoli, v bytě nebyla. Dovnit nás svým klíčem vpustila Hazel. S May jsme si odložily zavazadla na postel ve volném pokoji a přídlové lístky nechaly na stole. Ve válce je jídlo jednou z nejdůležitějších věcí, a když se k někomu nastěhuje, je zdvořilé odevzdat mu k využití své přídlové lístky.

„Já si беру postel a ty měš spát na zemi,“ prohlásila May.

„Já chci postel!“ namítla jsem. „To není fér!“

Oba jsme se změnily rozzuřeným pohledem.

„Měte spát každá na jedné straně,“ rozhodla Hazel. „No tak, dejte si pohov. A hněte sebou.“

Po její výzvě, abychom se uklidnily, jsme se samozřejmě na ulici ještě víc, ale ostatní už nás čekali venku. Pospíšily jsme si tedy zpátky na ulici, já si přitom zaplétala vlasy a May si natahovala podkolenku, která jí cestou z nádraží sklouzla a ke kotníku.

Jakmile jsme se opřely před domem, musela jsem uznat, že Alexandr má pravdu. Pes nepostával v domě naproti štátu, holíka se stále tlačila na skleněnou tabulku a ve vedlejším stavení, které bylo blízko našemu bytu, se také otevřelo okno. Vyklonila se z něj baculatá, přátelsky vyhlížející žena s šedivými vlasy sepleťatými do volného uzlu a pustila se do zalévání květin, které přetékal krásnými jarními květinami.

„Ahoj, Georgi,“ zavolala na něj. „To jsou tví noví nájemníci?“

„Ano, paní Goodchildová,“ řekl George v odpověď. „Hazelina sestra May a její dva kamarádi. Jejich školy zasáhla bomba, tak jsme si je se Zosíí vzali na pár týdnů k sobě.“

„To je od vás hezké,“ řekla paní Goodchildová. „Děti, kdybyste dostaly chuť na zákusek, obvykle mívám napěchované. Zastavte se, kdykoli budete chtít, pokud vám nebudou vadit Samuelovy nudné řeči o umění.“

„Vidíte? Říkal jsem vám, že jsou tu milí lidé,“ podotkl Alexandr, když jsme společně vycházeli z uličky. „A taky skvělé koláče. Tak fajn, Hazel, myslím, že tady už se od vás odpojím.“

„Budeš v pořádku?“ ujistila se Hazel. „Škoda, že musím v sobotu do práce.“

„To je dobrý. Babi ka m pozvala k sob na aj, tak e stejn o nic moc nep ijdeš.“

Zabo il vlevo, zatímco my ostatní jsme zahrnuli doprava sm rem k muzeu a hlavnímu štábu ministerstva, abychom kone n zjistili, co nás tady v Londýn čeká.

4

Středa 26. března

V minulém týdnu jsem, deníku, neměla na psaní čas. Omlouvám se. Dlužím ti několik vysvětlení. Stejně nemám nic jiného na práci, dokud tenhle nálet neskončí. Všichni nám tvrdí, že to nejhorší máme za sebou, jenže pak přilétají další a další letadla. Minulý týden, těsně předtím, než jsme dorazili do Londýna, došlo k rozsáhlému útoku, který trval celou noc. Lidé si o té hře pořád ještě povídají na každém rohu. Jsem vyčerpáná, proto je jeden nikdy neví, co mě následovat. Abych se rozptýlila, vrhla jsem se s vervou do úkolu, který nám nastínili Hazel s Georgem v sobotu odpoledne, jakmile jsme za sebou zavěšili červené dveře od ministerstva.

Když vloni, po všech těchto událostech na Elysejském panství, začal náš výcvik, nikoho doopravdy nenapadlo, že by nám práce tajných agentů spadla do klína tak brzy. Pořád jsme byli dost mladí (tak to alespoň všichni říkali), takže jsme předpokládali, že uplynou mnohá celá léta, než přijde naše první opravdová mise.

V posledních měsících se však na ministerstvu potýkají s podobou problému. Válka za jiná být čím dál nebezpečnější a čím dál tím víc agent se ze svých misí nevrátí. Pohlašují se na nepřátelském území. Mrazí mě z toho pomyslení v zádech – znamená to totiž, že buď upadli do zajetí, nebo jsou mrtví –, z čeho vyplývá, že ministerstvu v londýnském ústředí docházejí jak agenti, tak kryptologové. Proto paní Mountfitchetová rozhodla, že všichni na ministerském seznamu musejí být řádně vyškoleni pro případ, že by byli potřeba – čím myšlenka. A právě proto jsme tady.

Vypadá to tu skoro jako ve škole, a na to, že zdejší vyučování je o poznání složitější než to běžné. Jsem zvyklá plnit si všechny domácí úkoly s předstihem, ale s prací tady bojujeme všichni – dokonce i Erik, který se šiframi zabývá už roky. Má před námi s May po řádný náskok, přesto že jsem během pololetí trénovala i na Deepdeanu. Dokážu zapsat osmnáct slov v Morseově abecedě za jedinou minutu a zašifrovaná slova do ní umím převést skoro stejně tak rychle.

Hodiny kryptologie míváme s Hazel v malé studovně v přízemí ministerstva. Moc mě baví, zato May obvykle reptá – papír se zápisky se jí zaplní ledabyle namáranými slovy, která se rozpínají čím dál víc, dokud nepřesáhnou okraje stránky, a Hazel ji musí vybědnout, aby začala znovu. May pak sedí na židli, rozzuřeně dýchá nosem a s jazykem vyplazeným v koutku úst si pro sebe tiše brblá.

„Je tohle váš NUTNÉ?“ obrátila se na Hazel dnes ráno.

„Rozhodně,“ odpověděla Hazel klidně. „Už jsem ti to předtím říkala. Chybí nám lidi na dešifrování a letos na jaře se na nás valí spousta práce. Jste nepostradatelní. Zkus to znovu. Víš, že to dokážeš, když se budeš soustředít.“

„GRRR!“ vybuchla May a dlaně si legračně zmáčkla obličeje. „TAKHLE se nedá přemýšlet!“

Vyskočila ze židle, začala přecházet po místnosti jako kočka a přitom syčela.

„Sedni si!“ řekla Hazel. „May, váš, když se budeš snažit –“

Odložila jsem tu knihu a pozorovala je. Erik seděl tiše jako myška v rohu, ponořený do práce na dvanácté stránce zašifrovaného textu. „Šifry mi prostě dávají smysl,“ svítil se mi v obličeji. „Vidím do nich. Občas dokonce uvažuju v morseovce, stejně jako umím uvažovat v angličtině nebo němčině. Úplně slyším to pípání. Je to fajn.“ Mně to připadá trochu jako nějaké kouzlo. Ale když – ach jo, tak se to vysvětluje –, když i já zachytím podobu v ty, která zůstává naplno zašifrovaná, asi jako když slyším někoho odíkat část představení, které dobře znám.

A co je ještě zajímavější, dokážu přesně určit, v jakých replikách udělá chybu. Nejlepší na šifrách je – alespoň podle mě, Erik se mnou nesouhlasí –, že je vytvořili lidé a ti nejsou neomylní. Sama se občas spletu, třeba při psaní slova velitel, tak když bych se ho pokusila zapsat zašifrovaně, poučila bych špatně. Jakmile se tedy zadívám na

n jakou šifru, která mi nedává smysl, představím si lov -
ka, který ji asi sestavoval, a doká u se v ít do chyb, jich
se mohl dopustit, podobn jako kdy se v ívám do nejz
n jších rolí.

Ka dopádn , co se tím sna ím íct, je, e existuje tisíc
r zných zp sob , jak vytvo it nebo rozluštit tajné sd lení,
stejn jako existuje tisíc r zných pisatel . A tak m napad
lo, e zp sob, jakým se May pokouší rozlousknout svou
šifru, pro ni mo ná není ten pravý.

„Nemohla by se p i práci procházet?“ zeptala jsem se.

„Kdepak, musí si sednout a –“ spustila Hazel, vzáp tí
se však na May zadívala pozorn ji a potom se vrátila po
hledem zpátky ke mn . „Vlastn to není tak špatný nápad,
Nualo,“ ekla. „May, jdi se projít a nevracej se ke stolu,
dokud t ch svých šest slov nerozluštíš.“

„FAJN!“ vyšt kla May, popadla svou tu ku a papír a za
ala pochodovat mezi idlemi v u ebn . P ítom si cosi
tlumen mumlala. „Ned le t ícátého b ezna,“ ekla asi po
dvou minutách. „Balí ek nechte na – ehm – na obvyklém
míst .“

„MAY!“ zvolala Hazel. „Tak je to správn ! Zvládla jsi to!“

„Dobrá práce, May,“ pochválil ji Erik.

„Byla to hra ka,“ ekla May p ekvapen . Tvá e jí lehce
zr ov ly. „Díky, Nualo.“

M la jsem radost. Jasn , znám May u skoro p l roku.
Na Deepdeanu bydlíme ve stejné lo nici, a tak je dost t -
ké d kladn se navzájem nepoznat. Jen e May je tak prch-
livá – v ur ítých situacích si v bec nejsem jistá, do jaké

míry jsme se sblížili, dokonce i mimo školu. Na Deepdeanu to nebyl žádný med. Lovku dá zabrat zapadnout mezi ostatní a zároveň si udržet přátelství s May. Bojím se, že ona to nedokáže pochopit.

Zpravidla se po obědě hodinu zabýváme šiframi a naši lekci obvykle zakončíme tím, že Hazel přednese své šifrované verše. Všichni jsme si mohli vybrat a naučit se nějakou báseň nebo část divadelní hry. A nejen proto, že to může být zábava nebo tím vyplujeme čas. Verše se nám totiž budou hodit při vytváření tajných sdělení, a se vypravíme na skutečnou misi.

Ještě než jsem se stala tajnou agentkou – kdy jsem o nich zatím četla jen v knihách –, myslela jsem si, že kryptologie prostě spočívá v tom, že vezmeš obyčejná slova a pomocí nějakého kódu je přešifruješ. Jenže špióni jsou dnes čím dál mazanější. Většina lidí u jednoduché šifry zná – morseovku, použití slovních hřídek a tak –, proto skutečným agentům nestačí zprávu zašifrovat, pokud ji chtějí uchovat v tajnosti. A tehdy přichází na řadu nápověda ve formě tvé vybrané básně.

Zvolila jsem si Shakespeara, Kalibanovu Bouři: Neboj se; ten ostrov je plný zvuků. Erik se rozhodl pro báseň o tygrovi a May pro přátelskou rýmovanou o mušce na schodech, který tam ve skutečnosti nebyl.

Kdykoli pak chceme poslat zašifrovanou zprávu, určíme si jakýchkoli pět slov z naší básně a využijeme je jako klíč k vytvoření zbrusu nové šifry, takové, kterou může lovk, jemu je určená, rozluštit jen v případě, že ví, o jakou

báse jde (nebo pokud dokáže p íjít na to, jakou báse jsme pou ili).

U íme se taky cizí jazyky – proto e bojovat proti N mc m obnáší um t íst v jejich e i (to dá rozum), stejn jako ve francouzštin , polštin a dalších jazycích okupovaných zemí. Opravdoví vyškolení agenti (ti, kte í mají d v ru a jsou posíláni do války) musejí ovládat další jazyky tak dob e, aby jimi na své misi dokázali plynn hovo it. Kdy si p edstavím, e by se to jednou mohlo stát i mn , trochu se mi sev e srdce. Je to celé tak obrovské, tak d sivé, ale vá n to chci zkusit.

Výuku jazyk má na starosti George. Je to jeden z nejzajímav jších lidí na ministerstvu, alespo podle m-. Vá n mu to sluší, ale není to jen kv li jeho pohledným rys m. M e za to i jeho ch ze – v dom ovládá celé svoje t lo, chce nad ním mít kontrolu za ka dých okolností. V tomhle se mu nevyrovná ani v tšina herc . A n jakým zázra ným zp sobem se mu da í, e jeho uniforma královského letectva p sobí jako ten nejstylov jší výst elek poslední módy.

P esto e stále nosí jejich uniformu, u letectva u nep sobí. Vypráv í nám, e se ú astnil bitvy o Británii. Býval stíhacím pilotem a sest elil deset n meckých letadel, jen e potom zasáhli i to jeho, a kdy se z ítil na zem, noha mu uvízla v – u nevím, v n jaké ásti trupu letadla. Vytáhli ho ven, ne se stihl ohe rozší it, ale nohu mu zachránit nedokázali. Te chodí o berlích a eká, a mu vyrobí um lou, a p es levé oko má pásku. Ministerstvo po n m okam it sko ilo.

Je s ním ohromná legrace a všichni z ministerstva za ním zbožňují, a se vrátí kamkoli. Když jsme ale v Praze pracovali na našich plakátech, všimla jsem si, jak prsty drtí tu kůru a upíná se k ní, jako by to byla jediná věc, která ho ještě drží v smyslech. Přijde mi, že se neustále kontroluje proto, že má strach, co by se mohlo stát, kdyby byl jen na chvíli inků polevil v ostražitosti. Bylo znát, že ho ta noha pořád hodně bolí.

Erik se s ním dostal do Krakova. To je Erikova kamarádka, kterou vloni našel na ulici a přinesl ji na ministerstvo. Kdykoli se setká Erik usadí k vyprávění, Přofe přibíhá hned a své veliké chlupaté zrzavé tělo uvelebí v jeho těsné blízkosti. Podle George ho tím rozptyluje, ale Erik jen pokrčí rameny a prohlásí: „Nemůžu jí diktovat, co má dělat. Má svoji hlavu.“ Erik umí mluvit německy i francouzsky, takže má zájem na dohadování. Já mu nesahám ani po kotníky. Umím říct pár vět v irštině a sem tam i česky, japonsky, a taky jak pozdravit, poděkovat a zeptat se, kde je divadlo, v deseti dalších jazycích, ale to přesně neodpovídá tomu, co by si na ministerstvu představovali.

George mi ukázal i francouzsky a polsky. Zosia, ta mladá žena, u níž bydlíme a která taky pracuje pro ministerstvo, je napůl Polka a napůl Srbka, takže mi pomáhá s polštinou. Nebylo by její pomoc byla nějak zvlášť přínosná. Patří mezi lidi, jejich temperament z nich přímo sálá, přestože zůstává zdánlivě v klidu. Je neobyčejně krásná, malá s ladnými křivkami a úžasnými tmavými vlasy. V dycku má dokonale nalíčená červená ústa, ale její

krása je lehce znepokojující. S May se jí snažíme po ve-
rech spíše vyhýbat a raději trávíme co nejvíce času ve spod-
ním bytě s Erikem.

May je na tom se studiem jazyk snad ještě hů-
žší – nevěděly jí nešly (u nás plynně hovoří dvma), spíše ji
štvě to, že znalost kantonštiny jí u ministerstva není nic
platná.

„Ale vždyť je užitečná!“ snažila se přesvědčit George.

„Jistě ano,“ uznal, „jenom ne tady, May.“

„Ale jo, i tady! Je nerozluštitelná, pokud tedy nemají
v nepřátelském táboře někoho, kdo umí číst v čínštině!“

„A jak víš, že někoho takového nemají?“

„Nemají. Prostě to vím. Pošlu ti jakou zprávu v čínš-
tině Hazel! Ona si ji přečte!“

„May, to je – nemohla bys prostě pokračovat s minulou?“

Jak už asi tušíš, deníku, May je na ministerstvu stejn-
ou příšernou studentkou, jakou byla na Deepdeanu. Jediné,
co ji opravdu baví, je bojový výcvik. Mě taky, pokud mám
být upřímná. Erik je zatím jiného názoru.

Bojový výcvik neprobíhá v budově ministerstva. Musíme
sejít do suterénu a potom projít dlouhým tunelem, který
nás dovede do útrob Britského muzea. To bývá v dnešní
době v tšinou zavazenej – zbývá tam už jen několik zam-
stnanců jako pan Goodchild, ti však pracují ve vzdálenějších
kancelářích a netuší, že muzeum využíváme. Výstavní síně
převážně zejí prázdnotou, zůstaly tu jen veliké egyptské

sochy, které jsou na pěst hování příliš těžké (jsou obalené pytlí s pískem pro případ bombového útoku) – tak jsme nerušeně trénovat v obrovských sálech, kde se každým zvuk rozléhá ozvěnou. Je to naprosto úžasné.

U nás ena jménem Bridget. I sama Bridget je úasná. Stejně jako ta, která pochází z Irska a je neúprosná. Ovládá jiu-jitsu, dokáže a znepokojivě dobře a vynalézavě používat náhla za každých okolností stílipesně. (Erik odmítá na cokoli vystoupit; tvrdí, že z něj bude agent pacifista. Bridget se ho zeptala, co udělá, a sepije do cesty N McM, kteří ho budou chtít zabít, načež Erik odvětil: „Schovám se. A vezmu si s sebou May.“ Na tom, podle mě, nic je.)

Stelbu zvládám docela slušně, ale zřejmě na mě jdou trochu mráčky – v dycky si vybavím jeho odlesk v mšíním světle té noci na Elysejském panství –, zato May je skvělá. Obvykle pekypuje energií (nedokáže chvíli zstat v klidu), ale jakmile se postaví ke stelbě, znehybní a dokonale se soustředí. Nikdy nemine.

Odpoledne pak míváme speciální lekce sabotáže, které vede – myslím, že jí budu říkat Kuchařka. Je hubená a tičná a v davu bys ji přehlédl, ale tak to s lidmi chodí; podle zevnějšku často nepoznáš, jací jsou uvnitř. Každopádně, je to Rakušanka a v hlavě nosí dšivě mnoho stvů informací o výbušninách a nejrozšířenějších jedech. Vyprávěla nám o takových, jimiž se napouští látky, o jiných, které jsou ukryté v rozprašovačích nebo v obyčejných tučkách, měš je sníst nebo vypít, olíznout nebo vdechnout. Některé z nich jsou tak smrtící, že stačí, abys ses o ně otel, a je po tobě. Potom

nám ukázala tabulku okolády, která má vybuchnout, a taky sušenku, která má vybuchnout (pokud zrovna nemá v buchtách výbušniny, je Kuchařino pečivo opravdu skvělé), a dokonce i plyšového medvídka, který má vybuchnout.

„Myslím, že si ho radši nechci podržet,“ řekla jsem s úzkostí v hlase.

„Jé, já chci!“ přihlásila se May. „Dokud mu nezmá kneš chodidlo, Nualo, tak nevybouchne – copak jsi neposlouchala?“

Poslouchala, ale stejně se mi to pomyšlení připíná.

Prvních pár dní v Londýně nám zatím utíká jako voda, všichni máme zdánlivě plné ruce práce, a tak rychle usínám, kdykoli to jen trochu jde (co není пока dě, třeba když probíhá nálet jako právě teď). Přesto se nemůžu zbavit divného pocitu. Celé ministerstvo přisobí na první pohled tak zábavné, všude plno vzrušení a aktivity, ale díky tomu nkolika vtečinám, kdy George tiskl v dlani svou tužku, vím, že velká část z toho není nic víc než přetvářka. Já, Erik a May jsme tu jenom proto, že se jiní agenti, ti, kteří by tu správně měli být, pohěšují. A mezi nimi Daisy. Všichni pobíhají kolem a snaží se nás naučit co nejvíce, proto že kdyby jen na okamžik zvolnili, už bychom to nemuseli stihnout.

A to není všechno. Připadá mi, že se k němu schyluje. Jen ještě nevím, co přesně to má být.

5

.ïïï XELPI íäWX NI FI^ZE 8Iô W
REÐPM XS XîPS r 1E]

tvrtek 27. března

Měla jsem pravdu, deníku. Nic se stalo – ale ne na ministerstvu. V Hogarth Mews. Nic naprosto neuvěřitelného. A na to, že tomu vlastně uvěřit dokážu. Jenom se mi nechce.

Došlo k tomu dnes odpoledne, hned poté, co nás poslali z ministerstva na zbytek dne domů. Paní Goodchildová nás k sobě pozvala na čaj a něco k zakousnutí – co se během války nikdy neodmítá, obzvlášť pokud se jedná o piškotový dort paní Goodchildové.

Erik vyšel ze svého bytu úhledně upravený – v dlouhých kalhotách a pokrně bílé košili. Taky jsem si dala záležet, jelikož jsem chtěla na paní Goodchildovou zapůsobit slušnými šaty. Nechtěla bych jich měla moc; všechny pocházejí ze skříní naší divadelní společnosti nebo jsem je zdělala po mamce. A mám taky pár těch, které jsme dostaly v Coventry a ještě jsem z nich nevyrostla.

V dnešní době je dost těžké pořídit si něco nového, když máte jen kupóny, a v tšina oblečení v obchodech stejně není pro mě. A tak jsem si oblékla fialové splývavé šaty s ta kovou starou vestičkou a vlasy jsem si na zádech splekla do dlouhého copu. May si na rozdíl ode mě vzala jen svetr a kraťasy. Od našeho přijezdu do Londýna je nosím čím dál tím hustěji. Vypojila si je od Erika a v pase si je stáhla šátkem. Věc jí nesedí, což je k popukání.

„Jsem holka v přestrojení!“ chvástala se a zálibně se nakrucovala před zrcadlem v naší ložnici. Nic jsem na to neřekla, ale pomyslela jsem si, že všichni nejspíš potěbujeme kostým, za který se měme schovat. Na Ely sejském panství by mě tím hrozně rozlovala. Byla bych přesvědčená, že to dělám jen proto, aby mě dopálila. Teď už ale vím, že May takhle neuvažuje. Zabývá se jenom tím, co jí opravdu, opravdu baví.

A tak měla na sobě šortky, kolena celá zamazaná, a rozhodně nevypadala jako někdo, kdo se chystá na příjemné posezení nad svíčinou. Avšak paní Goodchildová jako by si toho vůbec nevšimla, když před nás položila talířky s obrovskými kousky krémového dortu. Její pekařské výtvary jsou vážně vynikající. Když vezmeš sousto do úst, vůbec bys nepoznal, že vejíčka, cukr a máslo jsou v dnešní době na prodej.

Zdvojele jsme rozprávěli o věcech, které se od návštěvy oteklávají, jako jsou například obrazy pana Goodchilda, které visí na všech stěnách v domě, nebo jeho práce

v muzeu – momentálně jí má spoustu, n jak to souvisí s uměním a válkou. Po chvíli vešel dovnitř loudavým krokem syn Goodchildových Cecil, neurčitě na nás kývl, vzal si kus dortu a vrátil se zpátky nahoru.

Cecilovi může být jen o pár let víc než mně, Erikovi a May, je to jeden z těch starších kluků, v jejich přítomnosti se cítím trochu nesvá. A nijak mi nepřídalo, že má výrazně klenutá obočí a tvář, která by pod osvětlením na jevišti vypadala naprosto úžasně. Pořád nosí totéž vcelku kvalitní, i když potřhané a trochu zaprášené oblečení a v pravém uchu má takovou zvláštní vcičku, ze které jako had trčí drátek vinoucí se někam do hlubin jeho příliš velké vojenské bundy. Zajímalo by mě, co to je, ale nechci se vyptávat.

A pak přivedla May mě na ten vybombardovaný dům na konci ulice.

„Kdy se to stalo?“ vyptávala se. „Vidíte to? Byla to hrůza? Jak velká byla ta bomba? A byla zápalná? Už jste někdy takovou hasili? Je pravda, že je stále překryt kabátem?“

„Stalo se to vloni v listopadu,“ povzdychla si paní Goodchildová. „Díky bohu, že tam Lowndesovi zrovna nebyli, kdy ta bomba spadla. Odjeli do svého domu na venkov; spousta lidí v ložském roce odjela, když začalo nálet přibývat, včetně pana Harrise, právníka z Ísla šest, a většiny lidí z bytového komplexu. Ale my se Samuelem jsme se rozhodli zůstat. Měli jsme velké štěstí – pořád ho máme. A zápalné bomby se nikdy nesnaží uhasit, zlatíčko. V po-

slední dob do nich p idávají výbušniny. Mohlo by se vám n co stát.“

„Ten dort je moc dobrý,“ ozval se Erik.

„Ach, to jsem ráda, e ti chutná,“ ekla paní Goodchildová a pousmála se na n j. „Naše dcera ho miluje, ale u to není jako d ív, od té doby, co –“

V tu chvíli za al pes ve vedlejším dom zase š kat.

„Ten pes!“ ekla paní Goodchildová. „Kdopak je venku tentokrát? Aha, to se vrací Primrose z práce. To znamená, e brzy dorazí i Samuel.“

„Chudák Generál Charles de Gaulle!“ ekl Erik. „Rozruší ho ka dá mali kost!“

„Co je s ním?“ zeptala jsem se zmaten . Generál Charles de Gaulle je velitelem hnutí Svobodná Francie – lidí, kte í nenávidí nacisty a zlobí se na n za to, e vloni v lét napadli a obsadili jejich zem. Shroma uje te své síly v Británii i Africe, zatímco vymýšlí, jak získat Francii nazp t a zbavit se té p íšerné vlády podvodník , kte í s nacisty uzav eli dohodu.

„Ale ne, nejde o toho generála. Ten je, pokud vím, v po ádku,“ vysv tlovala paní Goodchildová. „Generál Charles de Gaulle, tak se jmenuje ten pes. Colette odvedle podpo ruje Svobodnou Francii a mám dojem, e ho pojmenovala v záchvatu vlastenectví. Kdykoli jde n kdo kolem, m e se uš kat. Asi se mu nedostává tolik pozornosti, kdy te mají doma malé d ti.“

„Teba by byl rád, kdyby za ním n kdo zašel,“ nadhodil Erik vesele. „V era mi p ipadal trochu osam lý.“